

eTabiřa

1/2012

Velikonoce:

den, který natrvalo změnil běh dějin

Tomáš Graumann:

... netušil jsem, že dávám naposledy sbohem ...

Národní konference Aglow:

nechte se pozvat

Obsah

Ty a svět okolo

[4.](#) str. Velikonoce

Dobré čtení

[5.](#) str. Nejkrásnější oslava Velikonoc

[10.](#) str. Ptačí zpěv (fejeton)

[21.](#) str. Vdova ze Sarepty (báseň)

Můj příběh

[6.](#) str. 2x zachráněné dítě

[7.](#) str. Exkluzivní rozhovor s Graumannovými

[10.](#) str. Pozdrav z Filipín 3

[11.](#) str. Vánoce v Íránském vězení

Pro tebe a o tobě

[5.](#) str. Máte hodnotu

[13.](#) str. Jarní únava - slovo lékařky

Představujeme

[12.](#) str. KMS

[19.](#) str. Akce Aglow

Jak na to

[14.](#) str. Potřebuji zhubnout

[15.](#) str. Ozdobené okno – pěstování balkónových rostlin

[18.](#) str. Kuličky

Cestománie

[17.](#) str. Kroměříž

Vydává: Tabita ČR o. s.

Redakční rada: Alena Šelongová, Luba Šťastná, Jana Nogová

Grafická úprava: Alexandra Šillerová

Jazyková korektura: Milena Krumphanzlová

Překlady: Milena Krumphanzlová

Expedice: Michaela Šťastná

Adresa: Havlíčkovo nám. 548, 28401 Kutná Hora

email: etabita@etabita.cz

IČO: 22756787

Číslo účtu: 2900233343/2010

Za obsah odpovídá autor článku

Použité fotografie jsou ze soukromých sbírek a Stock.XCHNG

Prosba o podporu

I když všichni, kdo na Tabitě pracují, to dělají zdarma, přesto se nevyhneme jistým finančním nákladům. Časopis rozesíláme přes placenou službu na rozesílání emailů. Tím zajišťujeme anonymitu vašich adres i to, že se emaily nestanou spamy. Další prostředky potřebujeme získat na tvorbu webových stránek i na další nutné výdaje. Časopis chceme rozesílat zdarma a věříme, že se nám podaří potřebné finance shromáždit z dobrovolných darů. Pokud chcete a můžete podpořit vydávání časopisu jakoukoliv finanční částkou, pošlete ji na účet Tabity: **2900233343/2010** Na vyžádání vám můžeme zaslat potvrzení o daru. Předem všem dárcům děkujeme.

Redakce

*Neboť Bůh tak miloval svět,
že dal svého jediného Syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.
Jan 3:16*

Úvodník

Až sklídím nádoby po obědě, až pověsím vyprané prádlo, až zkontroluju úkol z češtiny, až dopíšu seznam na nákup, až zaliju květiny, až vyžehlím manželovi košili, až nasypu kocourovi, až si poslechnu zprávy... až naprší a uschne!

Jako žena mám zvláštní talent kupit a vršit seznam povinností, drobných úkolů, předsevzetí a dobrých skutků.

Všechny se zdají, že mi přidávají na mé hodnotě pracovitě ženy v Božích očích. Vždyť kdo by neznal tu „paní dokonalou“ z Přísloví, jejíž „svítilna nehasne ani v noci“? Někdy to ale může vypadat i tak, že jsme sevrženi v jakési čekárně na život a až si odbudeme všechny tyto záslužné

činnosti, začneme ŽÍT – v obecnství s Bohem, s manželem, s dětmi, s přáteli. Panujeme nad povinnostmi v našem životě nebo panují ony nad námi? Jsme to my, kdo si určuje životní priority, nebo nám životní nutnosti, strasti a problémy natolik obsadily život, že už nestíháme zvednout oči vzhůru?

Stačí letmý pohled z okna, tedy v případě, že nežijete v panelákové džungli, a už se mi do hlavy dere otázka: Jak to ta příroda dělá, že přesně ví, co je kdy zapotřebí? Několik měsíců odpočívá a pak přesně v nejhodnější čas vystrčit růžky, respektive pupeny. Z ochablých, křehkých větviček se najednou stávají ratolesti plné životní síly a energie, připravené odít se do zeleně, přikráslit se květy a hlavně v pravý čas vydat to nejdůležitější – plody. Ony totiž ty rostliny i zvířata dělají prostě jenom to, co jim Bůh ve svém úradku určil a netrápí se úkoly a povinnostmi, které si člověk na sebe svévolně nachystal a které pak vysávají jeho energii. Co může být krásnějšího než kvést a rozdávat jaro všem, kteří jdou okolo?

Po vydařeném jaře přichází i vydařená sklizeň. Čemu potom dáme přednost – vyžehlené košili, zkontrolovanému úkolu, bezchybnému nákupnímu seznamu, vyleštěnému nádobí, nebo životní pohodě, radosti, pokoji, laskavosti, společně strávenému času a přátelství?

Nebojte se, nakonec zvládnete i nakrmit toho kocoura a on se zatím naučí trpělivosti a bude si vás jako páníčka víc považovat. Manžel ocení i méně dokonale vyžehlenou košili, když mu jí bude podávat vlídná manželka s úsměvem na rtech. A úkol z češtiny opraví paní učitelka, od toho tam přeče je, a že já o tom něco vím.

Je čas sázet i čas sklízet, čas plakat i čas smát se, čas opatrovat i čas odhazovat (Kaz. 3. kap.). Přeju vám, abyste prožily/i takové jaro, které v sobě ponese i jistotu té druhé poloviny Kazatelovy moudrosti: sklízení šťavnatého ovoce, úsměvů a odhazování zbytečných břemen.

P. S. – psáno na začátku února v době nekrutějších mrazů, pohled na krásu jara je tedy vskutku pohledem víry. Buďte shovívavé a přičtěte to prosím autorce k dobru.

Milena Krumphanzlová

Povídání s babičkou Ludmilou

V minulém čísle jsme vám přinesli první část povídání s Ludmilou Hallerovou a slíbili jsme vám pokračování jejího životního příběhu. Ludmilka však onemocněla a skončila na jednotce intenzivní péče. Sama o svém onemocnění napsala:

... Ráno po dopise, který jsem na rozloučenou napsala, mi bylo tak moc zle, že jsem věděla: teď zázrak nebo nemocnice, nemám-li se rozběhnout raději DOMŮ ...

Domů se babička Ludmila nerozeběhla. Věříme, že Pán vyslyšel modlitby mnohých a ponechal ji ještě mezi námi. Přesto jsme ji nechtěli unavovat dalším rozhovorem. Proto na pokračování jejího životního svědectví budete muset počkat do dalšího čísla.

Lu

Velikonoce

Proč slavíme Velikonoce?

V dějinách je mnoho významných dní a událostí. Jenom z poslední doby bychom mohli zmínit ukončení 2. světové války, první kroky člověka na Měsíci, pád berlínské zdi nebo teroristický útok na New York. V tomto výčtu bychom mohli pokračovat. Je však jeden den, který přehlídíme, i když natrvalo změnil běh dějin. Každé jaro jej slaví lidé po celém světě. Většinou si však neuvědomují jeho význam. Jde o Velikonoční neděli.

Z materiálů BTM, text Jana Titěry

V tento den si všichni křesťané připomínají zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Nevinný Boží Syn bere na sebe hříchy celého světa a otevírá svou zástupnou obětí cestu k odpuštění a smíření s Bohem. Radují se všichni, kteří mu odevzdali svůj život a plně mu důvěřují.

Z materiálů BTM

V tento den si všichni křesťané připomínají zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Co pro nás znamená zmrtvýchvstání Ježíše Krista? Má zásadní význam pro každého člověka – dává naději věčného života v nebi. Kdyby Ježíš nevstal z mrtvých, byla by celá křesťanská víra jen fantazií. Ježíš na kříži dokončil své dílo záchrany. Vzkříšením zrušil moc smrti. Dal nám jistotu věčného života.

Z materiálů BTM, text Jana Titěry

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.

1. Janova 4, 9-10

Bůh

Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě Miluji tě Miluji tě
Miluji tě Miluji tě Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě
Miluji tě

Kateřina Supiková

Barbora Jeřábková - výtvarnice

Ježíš vydal mocný hlas a skončil.
Tu se chrámová opona
roztrhla vpůli odshora až dolů.
(Marek 15:37-38)

Máte hodnotu

Bůh na konci svého stvořitelského díla stvořil člověka. Když ho stvořil, tak první věcí, o které čteme, že udělal, bylo požehnání. Bůh má pro člověka dobrý plán a přeje mu dobré. Své dílo hodnotí Bůh jako velmi dobré.

Navzdory těmto pozitivním věcem, které by měly do našeho života přinést jistotu a vědomí, jak jsme jako lidé vzácní, často zápasíme s podceňováním a nejistotou o své hodnotě. Týká se to všech, ale zdá se mi, že se tento problém více týká žen. Přestože o všech Božích dětech (vždyť Pavel píše, že v Kristu ani muž, ani žena) platí bez rozdílu, že jsme v Kristu spravedliví, zůstává to pro mnohé jen teologická pravda, která nedosahuje do každodennosti našich životů. A žena jako by navíc tahala za ten kratší konec provazu.

Matky jsou unavené z péče o malé děti, potom o větší děti a nakonec z péče o stárnoucí rodiče, své i svého manžela. Svobodné ženy jsou zase často v našich sborech, kde se manželství a mateřství někdy postavilo na nejvyšší příčku hodnot, unavené z toho, že nejsou unavené z péče o děti, protože mají pocit, že se to od nich očekává. Jako by se v některých sborech věřilo, že ženě dává hodnotu až manžel a děti, nikoli Bůh sám. Navíc většina žen je znejistělá

tím, co vlastně mohou nebo nemohou, protože mnohde postavení ženy v církvi (a zvláště ve službě) není příliš jasné. Je totiž stále dost nejistých mužů, kteří se snaží zbavit své nejistoty tím, že snižují význam svých manželek, resp. žen obecně. Díky takovým okolnostem se nelze divit, že ženy pochybují o své hodnotě.

Domnívám se, že popis stvoření ve druhé kapitole Genesis doplňuje, resp. vysvětluje popis stvoření z kapitoly první. Člověk byl stvořen najednou. Nejprve byl ale zformován muž a teprve na závěr stvořitelského díla byla zformována žena. Protože muži chyběla pomoc, která by mu byla rovná, která by byla jeho protějškem. Určitě se celý text týká speciálně manželství, ale domnívám se, že má ještě širší význam. Bůh stvořil člověka tak, že muž

potřebuje ženu a žena muže, a i když se tato potřeba naplňuje speciálně v manželství, týká se stvoření obecně. Muži potřebují ženy, protože neexistuje žádná jiná pomoc, než jim dává tento jejich protějšek. Po pádu jsme všichni získali skutečnou hodnotu v Kristu. Před pádem už ale máme hodnotu Božího stvoření. Muži i ženy. Stvoření v rovnosti a doplnění. To nic nemění na tom, že v manželství jsou různé role, nějaká role přísluší muži a nějaká ženě. Není to role vyšší a nižší, ale rozdílná. Muž je hlavou a má zodpovědnosti, které nemá žena. To však nic nemění na jejich hodnotě.

Milé ženy, máte velkou hodnotu, kterou vám dal Bůh při stvoření. Máte jedinečné postavení. Pokud si ho nejste vědomy, tak bráníte tomu, aby Bůh skrze vás mohl jednat, a postoj podceňování je v posledku postoj nevěry. Boží nepřítel krade a určitě plánuje ukrást i to, co Bůh dal vám. Nedovolte mu to. My muži vás obecně potřebujeme (možná dokonce více ti z nás, kteří si to neuvědomují). A Bůh vás pro své plány potřebuje, protože vás tak stvořil. Takže se nebojte a pozvedněte hlavu.

*Lubomír Ondráček
pastor KS Praha, předseda KMS*

Nejkrásnější oslava Velikonoc

Velikonoční svátky jsou v našem městě neodmyslitelně spjaty s tradiční Sedleckou poutí. Ve svém věku již ze sebe dávno nedokážu vykřesat nadšení z tlačence a příšerného rámsu doprovázejícího podobná setkání. Tím pádem jsem jako doprovod svých dětí dosti nezáživnou součástí této záživné akce. Snad jen rytmická hudba jihoamerických Indiánů se mi stává chvilkovou odměnou za všechna příkoří utrpěná v davu.

Proto nejen v těchto dnech bývám raději na procházce v sadech za městem, kam se chodívám modlit s naším psem. Není to pes z Narnie (přestože tak vypadá), a tudíž mi neskáče do řeči. Moc lidí tam nepotkáváme, a tak bývám ušetřen posměšných poznámek vyvolaných pohledem na stvoření táhnoucí mne na vodítku. A dotěrné myšlenky o zákonitosti podoby psů a jejich majitelů jsem již dávno vytěsnil argumentem, že teoretickými majiteli jsou vlastně naše děti.

Při našich výpravách často míváme malý hřbitov. Obecně nechodím na takováto místa rád, ale zde se občas zastavím pro povzbuzení. Čtu si nápisy, které vyprávějí o naději. O tom, že smrt není tou poslední zastávkou lidského života bez jakéhokoliv smyslu a významu. Vyprávějí o jistotě, že díky smrti a vzříšení Ježíše Krista jsou otevřeny dveře do věčného života. Na místo, kde není ani smrt, ani bolest, kde sám Bůh setře každou slzu. Kde je skutečný a plný život v Boží přítomnosti. (A kde se již nemusí venčit psi, ale to naší Áje raději neprozrazují).

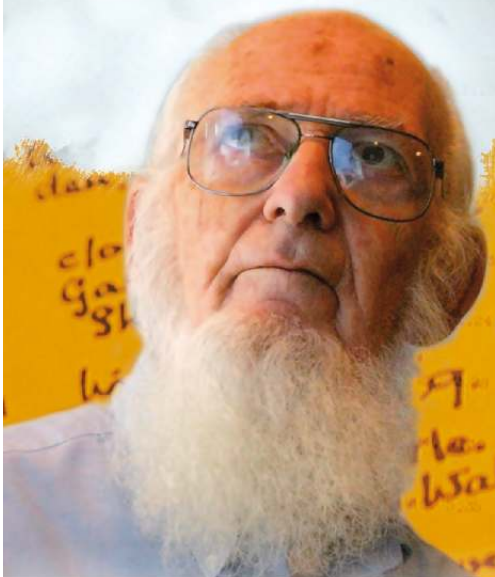
Jeden náhrobek mne vždy zaujme více než ostatní. Prostý, hrubě opracovaný kámen postavený na výšku se zdánlivě prostým nápisem: „I za mne drahá krev Pána Ježíše tekla.“ Milé čtenářky, neumím si představit krásnější oslavu Velikonoc, než moci ze srdce vyznat tuto větu a přitom jasně vědět, proč to říkám a co z toho pro můj život vyplývá.

Přeji vám hezké Velikonoce.

Saša Štěpánovský, pastor KS Kutná Hora

2X zachráněné dítě

Tomáš Graumann

Jeden z posledních 669
dětí, zachráněných
Nicolasem Wintonem
v roce 1939,
vypráví svůj příběh.

Narodil jsem se v Brně roku 1931 do židovské rodiny. Otec byl obchodník s obuví. Rodiče své židovství nepraktikovali a poměrně brzy se rozvedli. Maminka se znovu vdala za pana Hochberga. Všichni jsme se pak přestěhovali na zámek v Těšanech u Brna. Bylo to krásné místo. Přijíždělo k nám mnoho návštěv a příbuzných. Já i můj bratr Tony jsme byli obklopeni služebnictvem a žilo se nám velmi příjemně. Zdálo se, že to tak bude napořád.

Promarněná příležitost k záchraně

Zakrátko se ale psal rok 1938 a k nám na zámek přijela z Vídně teta Kamila se svou rodinou. Bylo mi divné, že tentokrát u nás zůstává déle než obvykle. Bylo mi sedm let a nechápal jsem ještě souvislosti se zabráním Rakouska Hitlerem. Teď vím, že čekala na emigrační doklady k vystěhování do Austrálie. Naléhala i na mé rodiče, aby rovněž odjeli, oni to však odmítli s tím, že v Československu je jejich domov. Když dnes držím v ruce „Landing permit“ s datem 27. července 1939 s platností na jeden rok, říkám si, jak by se asi můj život vyvíjel, kdyby naše rodina tehdy dokázala všechno opustit, kdyby matka s nevlastním otcem uvěřili, že nám hrozí smrtelné nebezpečí

a přistoupili na vystěhování. Povolení a příležitost vylodit se v Austrálii měli. Stačil k tomu v podstatě jediný papír, jehož byli držiteli.

Do Velké Británie

V prvních měsících protektorátu Böhmen und Mähren k nám přicházel evangelický farář Odstrčil z Klobouk u Brna. Maminka měla sympatie k jeho církvi a s odstupem doby si uvědomuji, že zřejmě díky němu uvěřila, že očekávaný Mesiáš je Ježíš. A byl to patrně pan farář Odstrčil, který pomohl zorganizovat můj odjezd do Skotska. První srpnový den roku 1939 mě moje maminka spolu s babičkou odvezly do Prahy. V paměti mi zůstává výjev, jak jsme hledali hotel, kde bychom si mohli alespoň trochu odpočinout a přečkat noc. Nakonec jsme se ocitli v jakémsi pokojíku, ale já byl ze všeho natolik rozrušený, že jsem nedokázal spát. Když už se mi zdálo, že konečně usínám, probudily mě, že musíme jet na Wilsonovo nádraží. Bylo mi divné, že je tam tolik dalších dětí. Než jsem se vzpamatoval, stál jsem u dveří vagónu a maminka mi dávala do rukou nějaké papíry. Na krku jsem měl zavěšeno veliké číslo, ale pořád jsem plně nechápal, co se děje, ani mluvit jsem nemohl.

Posadili mne do vlaku se dvěma

zavazadly, ve kterých byla celá moje budoucnost. Na nádraží zůstaly uplakaná maminka a vyděšená babička. Netušil jsem, že jim dávám naposledy sbohem. A samozřejmě jsem nemohl tušit, že je to poslední vlak, který ještě mohl vyvézt židovské děti z obsazeného Československa. Můj bratr Tony zůstal pro nemoc doma. Měl jet následujícím vlakem, připraveným k odbavení na 1. září 1939. Ten však už nikdy nevyjel, toho dne totiž začala druhá světová válka. On, rodiče, babička a skoro všichni moji příbuzní zemřeli v koncentračních táborech.

Ve Skotsku

Do Anglie jsme dorazili lodí. Vlakem nás pak přesunuli do skotského města Selkirk. Místní církev tu zřídila domov pro židovské děti a ve svém časopise uveřejnila inzerát k přijetí dětí do rodin. Přihlásila se také slečna Corsonová. Nedávno přijela z Palestiny, kde byla učitelkou. Ona a její rodiče se chtěli postarat o dvě děvčata, která nakonec nepřišla. Slečna Corsonová se tedy rozhodla přijmout na zkoušku dva chlapce. Vybrali mne a Tomáše Schlesingera. Měli jsme nový domov a mnohé se změnilo. Slečna Corsonová neuměla česky, já zase neuměl anglicky. Brzy jsem však začal zvládat novou řeč, navštěvoval jsem anglicky mluvící školu,

česky jsem ale postupně zapomínal. To ale nebylo to hlavní, co mě potkalo.

Dvakrát zachráněný

Rok po mém příjezdu do Skotska zavítal do naší vesnice známý evangelista Robert Hudson Pope. Pořádal velké setkání dětí, kde se zvěstovalo evangelium. Tam se zvláštním způsobem dotklo mého srdce, že Ježíš Kristus je oním dávno zaslíbeným Mesiášem, který přišel, aby zemřel za naše hříchy. Nejvíc mě zasáhla Ježíšova slova: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne můj otec.“ K jedné písni jsem se přidal i já. Nezapomenu, jak jsem vroucně zpíval: „Přijď do mého srdce, Pane Ježíši.“ U dveří mi kazatel pověděl slova, která mě provázejí celý můj život: „Abys duchovně rostl, musíš denně číst Bibli, Boží Slovo.“ Poslechl jsem ho. Uplynulo několik let. Jednoho večera jsem se vrátil ze setkání mládeže, rozsvítil lampičku a četl z Bible: „Posvěť mi všechno prvorozené, co mezi Izraelci otevírá lůno, ať z lidí či z dobytka. Je to moje!“ (Ex 13,2)

Tehdy jsem pochopil všechny souvislosti. Narodil jsem se jako

prvorozený v židovské rodině. Byl bych určitě zahynul, kdyby mě nezachránil Nicholas Winton, obětavý burzovní makléř, který včas pochopil nebezpečí nacismu a osud židovských dětí mu nebyl lhostejný. Když jsem později slyšel evangelium a uvěřil v Ježíše, který je nejen Mesiášem Židů, byl jsem zachráněn podruhé. Tentokrát nejen pro pozemský život, ale pro věčnost. Jako prvorozený syn právem náležím Bohu, chci mu sloužit a pro něho žít.

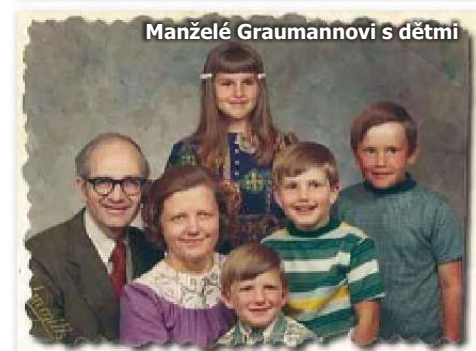
Zpět v Čechách

Po ukončení střední školy jsem vystudoval zdravotní a potom biblickou školu. S velkou radostí jsem jako misionář začal pracovat mezi domorodci na Filipínách. Tam jsem také poznal svou ženu Caroline. Svatbu jsme měli v kostele postaveném uprostřed džungle. Poté co jsme se přestěhovali do Ameriky a adoptovali si dvě děti, narodily se nám další dvě. Dnes máme deset vnoučat. V Americe jsme dlouhé roky sloužili hlavně zahraničním studentům. Po revoluci v roce 1989 jsem se rozhodl vrátit do Čech, abych zde učil angličtinu.

Použity materiály BTM

Malý Thomas s maminkou a bratrem

Manželé Graumannovi s dětmi

Exkluzivní rozhovor pro Tabitu s manželými Graumannovými

Interview s Caroline a Thomasem Graumannovými

Thomas: Vyrůstal jste bez rodičů, lépe řečeno, byl jste o své rodiče v dětském věku připraven. Neměl jste problém s pochopením Boží lásky a přijetím Boha jako otce?

Od jednoho do pěti let jsem vyrůstal se svými rodiči v babiččině domě. Když mi bylo pět let, rodiče se rozvedli a moje matka se znovu vdala. Přestěhovali jsme se na zámek v Těšanech u Brna, kde moji rodiče pracovali jako správci velkostatku. Já i můj bratr jsme vždy měli chůvy, které se o nás staraly. Rodiče byli neustále zaneprázdňeni a stěžejí jsme je viděli častěji než u jídla. Poznal jsem málo z pozemské otcovské lásky a tak mé porozumění Bohu se nedalo opřít o představu otce pozemského.

Celá vaše rodina zemřela v koncentračních táborech. Jak jste se vypořádali s nutností odpustit? Někdy je pro nás těžké odpustit podstatně menší křivdy.

Odpuštění je obtížné, ale „Ježíšova krev nás očisťuje od každého hříchu.“ (1. Janova 1,7) „Bez prolití krve není odpuštění.“ (Žid. 9,22) Věděl jsem, že Ježíš zemřel za můj hřích a Bible mě naučila odpouštět tak, jak bylo odpuštěno mně. Když jsem se modlil a žádal Boha, aby odpustil nacistům za vyvraždění mé rodiny, Bůh odňal hořkost z mého srdce.

Interview with Caroline and Thomas Graumann:

Thomas: You grew up without parents or better to say you lost both of them in your childhood. This could lead to difficulties with the reception and comprehension of God's fatherly love. Was it like this or not?

From the age of 1-5 I lived with my parents at grandmother's house. When I was 5 my parents divorced and my mother remarried. We moved to the Zamek at Tesany u Brna where my parents were managers at the Velkostatek. My brother Tony and I always had nannies to take care of us. My parents were always busy and we saw little of either parent except for mealtimes. I knew little of any earthly father's love so my understanding of God was not based on my earthly father's image.

All your family found their death in concentration camps. How did you put up with the necessity to forgive? Sometimes we find it difficult to forgive much less injustice.

Forgiveness is difficult, but the "Blood of Jesus cleanses from all sin". (1John 1,7). "Without the shedding of blood there is no forgiveness." (Heb. 9,22). I knew that Jesus died for my sin and the Bible taught me to forgive as I had been forgiven. When I prayed and asked God to forgive the Nazis for killing my family, God took the bitterness from my heart.

Přišli jste do Čech už v pokročilejším věku. Navíc jste se neusadili v Praze či v jiném velkém městě, ale v malé obci. Byla tato změna místa i kultury pro Vás velkou překážkou?

Když jsem se rozhodl vrátit do České republiky, organizace Vzdělání pro demokracii (Education for Democracy) mi přislíbila, že mě pošle vyučovat angličtinu do školy v Brně (moje rodiště) nebo někde v okolí. Během zářehového týdne jsem zjistil, že onou školou je jazyková škola Labyrint v Trutnově. Zatímco jsem tam učil, dostal jsem nabídku přestěhovat se do Sázavy, ale příležitost učit angličtinu v Sázavě nepřišla. Během mé účasti v soutěži v anglickém jazyce v Kolíně byla organizátorka soutěže paní Literová potěšena, že bych rád učil na základní škole. Umožnila mi tedy vyučovat v kolínských školách.

Bydlíme na vesnici, protože se raději díváme do zahrady na stromy než na beton.

Když jsem se vrátil do České republiky, pár věcí mi bylo povědomých. Mnohé věci byly ale jiné, než jak jsem si je pamatoval. Bylo smutné, když jsem našel svůj dřívější domov zanedbaný, zchátralý a v celkovém rozkladu. Po čtyřiceti letech komunismu procházelo ještě v roce 1993 mnoho věcí procesem změn. Po zkušenostech života ve filipínské džungli se ale jevil život v České republice jako velmi snadný. Je zde tekoucí voda a záchody.

Caroline: Navíc jazyková bariéra. Lidé vaší generace v Čechách většinou anglicky nemluví. Nescházelo Vám například povídání s kamarádkami u kávy?

I když máme v Čechách pár starších přátel, nepřišli jsme, abychom poseděli v houpacím křesle a popíjeli čaj. Chtěla jsem učit děti v mateřské škole a v 1. třídě základní školy. Naše bytná, ačkoli nemluví anglicky, zvládá komunikaci s námi za pomoci posunkové řeči. A tak jsme si popovídali i bez znalosti jazyka.

Váš muž byl misionář a vychovávali jste 4 děti. Nepřicházely s otázkami, proč jsou na tom ekonomicky hůř než jiné děti okolo nich? Jak jste jim to vysvětlila, aby v nich nezůstala jistá hořkost?

Naše děti se narodily až po našem návratu z Filipín a naše ekonomická situace byla závislá na výdělku v USA. Když jsme se snažili dát našim dětem kapesné, náš nejmladší syn Paul řekl: „Nevadí, mami, my si na kapesné vyděláme sami.“ Myslím, že v nich nebyla hořkost, ale stěžovali si na ovesnou kaši a sušené mléko v prášku, které jsme kupovali v padesátilibrových (hmotnost) sáčcích. Když jsme byli v obchodě, naše dcera Lynette se vždy ptala: „Mami, je to ve slevě? Můžeme si to koupit?“. Vynález second handů pro nás byl velikou pomocí.

Jak děti snášely vaše cestování a stěhování? Jejich vazby s kamarády se nutně zprerhaly, jak na to reagovaly?

Bydleli jsme ve Spojených státech. Američané mají ve zvyku se často stěhovat. Když jsme se stěhovali z Kalifornie do Colorada, Lynette mi v slzách řekla: „To není fér. Já musím opustit své kamarády a Timmy nemusí, protože žádné nemá.“ Mnohé americké rodiny se stěhovaly mnohem častěji než my.

Paul poukazuje na to, že když Dana srazilo auto, nepřemýšleli jsme o tom, že bychom se přestěhovali do méně nebezpečné ulice, ale když naši mazlíčci (kočka a pes) přišli o život pod koly auta projíždějícího před naším domem, okamžitě jsme se začali poohlížet po jiném domově.

You came to the Czech Republic at your retirement age. Moreover, you didn't settle down in Prague or in any other city, but in a village. Was it difficult for you to get over this place and culture change?

When I decided to return to the Czech Republic, an organization Education for Democracy promised to send me to teach English in a school in, or near Brno, my birth place. During the week of orientation I discovered that the school was Labarint Jazykova Skola in Trutnov. While I was teaching at Trutnov I was invited to move to Sazava, but the opportunities to teach English in Sazava did not materialize. While participating in an English competition in Kolin, Mrs. Literova, who organized this competition, was surprised that I would teach in a basic school. She arranged opportunities to teach in Kolin schools. We live in a village because we like to look out on a garden and trees rather than cement.

When I returned to the Czech Republic I recognized a few things. Many things were different from what I remembered. I was sad to find my former home neglected and in total disrepair. After 40 years of communism some things in the Czech culture were still in the process of change in 1993. After living in the jungles of the Philippines, life in the Czech Republic was much easier. There is running water and toilets.

Caroline: Apart from that - a language barrier. Czech people of your generation don't usually speak much English. Do you miss "coffee talks" with your neighbors and friends?

Although we have a few older friends in the Czech Republic, we did not come to sit in a rocking chair and drink tea. I wanted to teach children in Kindergarten and 1st class of the basic school. Our landlady, although she spoke no English communicates well with sign language. So we had good communication without knowing the language.

Your husband has been a missionary and you brought up four kids together. Did you ever have to answer their questions concerning their possibly worse family economic situation than their peers used to have? Could you manage to explain this to get rid of any kind of their bitterness?

Our children were born after we came home from the Philippines and our economic status was due to what we could earn in the USA. When we tried to give our kids an allowance, our youngest son, Paul, said, "Never mind, Mom, we'll just earn our own." I don't think there was bitterness, but there were complaints about oatmeal and powdered dry milk which we bought in 50 lb. sacks. When we were in a shop our daughter, Lynette would ask, "Mom is this on sale? Can we buy it?" Discovery of second-hand stores was a great help.

How did your kids stand your frequent moving house? Their friendships had to break up, how did they behave?

We were in the USA. It is an American custom to move frequently. As we moved from California to Colorado, Lynette was in tears and said "It's not fair. I have to leave my friends and Timmy doesn't have any friends to leave." Many American families moved much more often than we did.

Paul points out that when Dan was injured running into a car we didn't think about moving to a less dangerous street, but when our pets (cat and dog) were killed by cars passing our house, we immediately started to look for another home.

Oba: Jak překonáváte současnou velkou vzdálenost, která vás dělí od rodin vašich dětí?

Máme možnost být s rodinou v kontaktu prostřednictvím e-mailu a skypu. Telefon využíváme jen v případech velké nouze. Bydlíme s naším prostředním synem Danem a jeho rodinou v Littletonu v Coloradu. Dan nám řekl: „Během školního roku mají děti spoustu domácích úkolů, tak si v Čechách dělejte, co chcete, ale o prázdninách musíte být doma, aby vnoučata taky poznala své prarodiče.“ Naše děti nikdy nepoznaly svoje prarodiče. Naše rodina je výjimečná v tom, že na rozdíl od běžných amerických rodin jsme všichni bydleli blízko sebe ve státě Colorado, a to až do nedávné doby, kdy se náš syn Tom, který je stále ještě svobodný, přestěhoval do Montany.

Jsou Češi (Češky) v něčem jiní? Překvapilo vás něco po vašem návratu do Čech?

Češi jsou jiní, ale po celém světě máme přátele, kteří jsou jiní. V mnohém se cítíme jako poutníci na cestě do nebeského domova, poutníci, kteří nejsou nikde na tomto světě doma. Stará píseň to vyjadřuje takto:

*„Tento svět, jímž procházím, není mým domovem,
můj poklad leží někde za modrým blankytem.*

*Můj Spasitel mě z otevřených nebeských bran volá
a já už si na tomto světě nepřipadám doma.“*

Česká rodina je velice uzavřená. Dveře českých domácností jsou vždy zamčené. Na rozdíl od domů Filipínců, jejichž domovy jsou doširoka otevřené. Zejména na území jednoho kmene nejsou třeba žádná okna a dveře, někdy je tam pouze jedna zeď, kterou lze posouvat podle toho, odkud přichází vítr a slunce.

Co považujete ve svém společném životě za nejtěžší období?

*Patrně to bude období, kdy jsem žádnou bolest necítil. Když jsme bydleli v Kalifornii a sháněl jsem peníze k misijnímu návratu na Filipíny, nakazil jsem se virovou mozkovou infekcí. **Můj lékař mě chtěl zaevidovat jako úplného invalidu, ale po modlitbě s mým pastorem jsem si byl jistý, že se mě Bůh chystá uzdravit.** Trvalo to mnohem déle, než jsem si myslel. Když Caroline měla noční směnu v nemocnici, naše třináctileté děvče si hrálo s dětmi a dávalo je spát. Když se šestiměsíční Paul vzbudil, zvládl jsem ho vzít, pohoupat ho, ale mé pohyby byly tak trhané, že jsem ho vzbudil, jak jsem se ho snažil uložit zpět do postýlky. Zavola jsem souseda, který přišel a vrátil ho zpět do postele.*

Které období pro vás bylo naopak nejradostnější?

Nejpožehnanější období našeho života prožívám v posledních několika letech. Příležitost chodit od školy ke škole, od města k městu a vyprávět svůj příběh s názvem „Dvakrát zachráněné dítě“ je zlatým hřebem mého života. Jsem velmi vděčný za příležitosti i sílu, kterou mi Pán dává.

Both of you: How do you put up with the big distance between you and the rest of your family?

We have the opportunity to correspond with our family by email and skype. We use telephone only in extreme emergencies. We live with our middle son, Dan and his family in Littleton Colorado. Dan told us, “The children have a lot of homework for school during the school year so you can do whatever you like in the Czech Republic, but you must be home for vacations so your grandchildren get to know their grandparents” Our children never knew their grand-parents. Our family has been unusual for an American family in that our whole family has lived close to each other in Colorado, until a few months ago when our son Tim, who is still single, moved to the state of Montana.

Do you find the Czechs very different from you? If yes, in what way? Did anything surprise you after your return to the CZR?

Czechs are different, but around the world we have friends who are different. We feel very much as pilgrims on the way to our heavenly home, who are not at home anywhere in this world. The old song puts it like this:

*“This world is not my home, I'm just a passing through
My treasure is laid up, somewhere beyond the blue
My Savior's calling me, from heaven's open door
And I don't feel at home in this world any more.”*

The Czech family is very private. Doors are always locked in contrast to Filipino houses which are wide open. Especially in the tribal areas there may be no doors or windows and sometimes only one wall which can be moved to the side from which there is wind or sun.

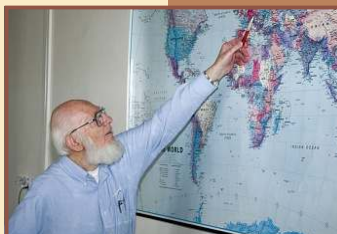
Which period of your life do you consider to be the most painful?

Probably the most painful time in my life, I was not aware of the pain.

While we were living in California and I was raising support to return to the Philippines as a missionary I had a viral infection in the back of my brain. My doctor wanted to register me as a total invalid but after prayer with my pastor I was sure God was going to heal me. It took a lot longer than I thought it would. While Caroline worked evening shift in a hospital a 13 year old girl played with the children and put them to bed. If Paul (6 months old) woke up I could pick him up, rock him, but my movements were so jerky that I woke him up trying to lay him back in his cot. I could call a neighbor who would come and put him back to bed.

On the other hand, which one was the most blessed?

The most blessed time in our life have been the last few years. The opportunities to go from school to school, from town to town and tell my story with the title “Twice Rescued Child” is the high point of my whole life. I am very thankful for the opportunities and the strength the Lord gives.

Rozhovor a překlad M. Krumphanzlová

Pozdrav z Filipín 3

Jak se žije za velkou louží směrem na východ?

Život v jiné kultuře není zdaleka tak lehký, jak se zprvu zdá. Není to jen tropické klima, kterému musíme čelit, ale mnoho dalších okolností. Na to člověk nepřijde, když přijede jen na dovolenou do nádherného resortu s písčnou pláží, celosvětovou kuchyní atd. Jednoduše řečeno, aby člověk zažil pravé filipínské prostředí, musí na jednom místě zůstat nejméně půl roku.

S manželem jsme ve Filipínách již přes rok a zažili jsme toho nemálo. Říkali jsme si, že jedeme do ciziny studovat, ale koneckonců prožíváme tady nejednu „zatěžkávací zkoušku“, kterou procházejí misionáři. Je to zejména tím, že jsme nejen v cizí zemi, ale také v úplně odlišné kultuře.

Před odjezdem z Česka jsme četli článek, ve kterém autor popisoval filipínskou pohostinnost a přátelství. Dlouho jsme nemuseli čekat a sami jsme se přesvědčili, že Filipínci jsou velmi přátelští a usměvaví. Jejich pohostinnost nás opravdu mile překvapila. Kamkoli cizinec zavítá, je přijat s otevřenou náručí a nemusí dlouho čekat na stůl plný místních specialit. Dát druhým to nejlepší, to není pro Filipínce jen fráze, ale opravdový skutek.

Všude, kde jsme byli, nás hostili tak, že talíře překypovaly. Byli jsme obklopeni úsměvy a každý rád viděl, jak nám chutná. Dokonce jsme několikrát přespali u místních obyvatel, kteří se vůbec nestyděli, že jejich dům nevypadá jako hotelový pokoj. Dali nám to nejlepší. Pastor se svou rodinou nám nabídl jejich jedinou postel a on, jeho manželka a 4 děti si přesunuli matraci do kuchyně na podlahu. Cítili jsme se trochu trapně, ale nakonec jsme jejich velkorysost přijali. Pro ně to byla velká čest hostit ve svém domě cizince.

Jak je na tom česká kultura? Byli bychom schopni stejného činu? Na Filipínách to není jen „výsadou“ křesťanů, ale je to vžitě v jejich kultuře. Měli bychom si z nich vzít příklad a opravdu svým hostům dát to nejlepší... nejen to, co „zbylo“. Stále se máme co učit i od zemí třetího světa.

Rutik

Ptačí zpěv

Vlekla jsem se domů z práce. Dnes jsem se cítila opravdu unavená. Zimní kabát mě tížil na ramenou, nohy v kozačkách jsem sotva zdvihala a taška s nákupem potravin k večeři se zdála k neunesení. „Asi mi chybí vitamíny, nebo možná sluníčko,“ napadlo mě.

Mohl by to být pěkný modravý podvečer, kdybych ovšem nebydlela ve městě. Skoro v samém centru. Tady si člověk modravé předjarní stmívání příliš nevychutná. Jednak pro samé vysoké domy téměř není vidět nebe, jednak je tu strašný hluk. Auta i tramvaje jezdí nepřetržitým proudem zvláště v tuto dobu, kdy se lidé vracejí domů z práce. A protože za rohem stojí porodnice, často tudy projíždějí sanitky. Většinou s houkačkou puštěnou naplno. Dnes během mé nedlouhé cesty projely ulicí už dvě. Vždycky si říkám, že jedou do porodnice, tak se nic zlého neděje, to jen nové miminko se dere na svět a chvátá. Ale stejně na mne padá taková divná úzkost, když kolem mne prosviští sanitka, houká a očividně pospíchá.

A ten hluk je fakt hrozný. Snažím se přikrýt si uši, když sanitka projíždí těsně kolem mne, ale to bych svou těžkou nákupní tašku musela postavit na chodník, a to teď těsně na konci zimy neudělám. Chodník je plný pozůstatků po neukázněných páníčcích roztomilých pejsánků. Uf, málem mi praskla hlava!

Zabočila jsem do naší vedlejší a také výrazně tišší ulice a hladina hluku trochu poklesla. Vydechla jsem úlevou. Za chvíli budu doma. Přehodila jsem si těžkou tašku do druhé ruky a opatrně překročila hromádku na chodníku. To musela být dogma lidských rozměrů, napadlo mne. A v tom jsem uslyšela zpěv. Ptačí zpěv. Překvapeně jsem vzhledla do koruny lípy stojící přes ulici. V jejích holých větvích jsem spatřila černý obrys kosa. Seděl na kraji větve směřující do ulice a zpíval z plných plic. Jeho líbezný trylkování se neslo nad vším tím hlukem aut, tramvajů a sanitek. Jako by mi vlévalo novou sílu do žil. Tohle mi celou zimu chybělo!

Zalévala mě čirá blaženost. Kosi už zpívají! Ulice byla náhle jiná. Působila vlídněji. Náhle jsem překypovala nadšením a nutně jsem to potřebovala někomu říct, podělit se s někým o tu překvapivou radost. Ale komu bych tak mohla říct: Hele, zpívají ptáci, aby si nepomyslel, že jsem střelená? A tak jsem tichounce, jen tak jako sobě, zašeptala: "Díky, Bože. Díky za tohle potěšení..."

Hana Pinknerová

V iránském vězení

dokončení příběhu z minulého čísla Tabity

Forútan nemohl věřit svým uším. Auto jej vezlo do nejhoršího vězení v celém Íránu. Z ničeho se nedalo poznat, co jej tam čeká nebo kdy se vrátí domů. Ve věznici Evin mu nařídili, aby se převlékl do modrých vězeňských šatů a nechal se vyfotit zepředu, zleva a zprava. Jak řekl agentuře Compass, cítil se přitom jako by byl vrahem. Zřízenci jej vedli dlouhou chodbou s celami pro jediného člověka, až jej dovedli k té jeho – dva metry široké a tři metry dlouhé.

Nebyla tam ani postel, ani židle, ani stůl – jen tenká deka, díra jako záchod a plechový lavor na mytí. U okna byl Korán a kniha muslimských modliteb. „Tady se ubytuj. Nemáš kam spěchat,“ řekl mu strážce, „zůstaneš tu dlouho.“ Forútan strávil první z mnoha nocí na holé, studené podlaze. Ráno jej strážce vyvedl z cely a nechal jej na pár minut v chodbě.

„Sss, sss, Mehdí!“ Forútan za sebou zaslechl povědomé hlasy. Faršíd Fathí, Rasúl Abdolláhí, Mohammad Zardouz a další křesťanští přátelé byli v dalších celách v této chodbě. Všichni byli zatčeni téhož rána jako on.

„Faršíde, proč jsi tady?“ zeptal Forútan.

„Brzo ráno nás zatkli,“ řekl Fathí. „Neboj, za týden budeme venku!“

Z těch, kteří byli zatčeni o Vánocích, byli Fathí spolu s jedním dalším jedním, kteří stále zůstávali ve vězení. S výhodou zpětného pohledu se Forútan ironicky usmívá nad tím, kolik času ještě měli strávit on a jeho přátelé v proslulém iránském vězení kvůli svému zločinu – že se stali křesťany. Pod očima má temné kruhy, a přestože mu mohlo být útěchou, že tam byl spolu s přáteli, čas, který tam strávil, se podepsal na jeho hlase, kterým teď vypráví. Sedí na obyčejném tureckém koberci v pronajatém domě kdesi na jihovýchodě Turecka, kam jako mnoho jiných iránských křesťanů utekl v naději na lepší život.

Forútan vypráví, že vyšetřovatelé

z věznice Evin jej odváděli do speciální místnosti, kde jej podrobovali nekonečným otázkám. Zavazovali mu oči. Pro koho pracoval? Proč navštívil Afghánistán, Turecko a Arménii? Je křesťanem? Obviňovali jej ze špionáže, vlastizrady a přátelství k Izraeli.

„Řekli mi, že pokud vše řeknu, mohu být během dvou tří týdnů volný,“ vypráví Forútan. „Když jsem slyšel ‚dva tři týdny‘, došlo mi, že situace je vážná a můžeme tam zůstat velmi dlouho.“

Vyšetřovatelé mu sdělili, že je pro svou evangelizační a křesťanskou činnost obviněn z ohrožování národní bezpečnosti.

U výslechů byli vždy dva vyšetřovatelé. Jeden byl hrubý. Vyhrožoval, že jej zabijí nebo nechají ve vězení do konce života. Druhý se tvářil vstřícně a sliboval pomoc v případě, že vše prozradí. Někdy jej vyslyšeli každé tři dny, jindy jej nechali čekat i deset dní.

První tři týdny ve vězení Forútan odmítal vyšetřovatelům odpovídat. Až do chvíle, kdy vyšetřovatel přišel k výslechu se spoustou dokumentů z notebooku jeho přítele.

„Pokud budete dál mlčet, můžeme vás nechat ve vězení další dva, tři, čtyři roky,“ řekl vyšetřovatel. „Právnicka nedostanete. Můžeme si dělat, co chceme.“

Toho dne Forútan napsal první část svého přiznání, ve kterém jako ve všech dalších psal o svém životě křesťanského vedoucího v Íránu. Snažil se přitom představit si, co vyšetřovatelé o něm a jeho službě vedoucího domácí církve už asi věděli. Říká, že vždy, když psal, snažil se zaplnit celý papír od jednoho okraje k druhému tak, aby tam nezůstal žádný volný prostor. Začmáral i všechna zbylá bílá místa, aby najeho přiznání nešlo nic změnit, ani tam nic dopsat.

Během jednoho výslechu vyšetřovatel zapnul kameru a namířil ji na něj.

„Řekni nám o svém zločinu!“ řekl

Forútanovi s tím, aby mluvil do kamery.

„Začal jsem jim vyprávět, jak jsem měl jako teenager problémy s drogami a jak jsem během studia na vysoké našel Ježíše, který mě zachránil a navždycky vysvobodil z hříchu,“ vzpomíná Forútan. „On se rozčílil a vypnul kameru. Řekl: ‚Měj jsi přiznat svůj zločin, ne nás evangelizovat.‘“

Vyšetřování, vězení, samotka Forútana vyčerpaly. Jak říká, velmi se mu stýskalo po rodině, po hlasu jeho snoubenky.

Po osmatřiceti dnech na samotce byly vyslyšeny jeho modlitby, aby se mohl přestěhovat na společnou celu. Později se Forútan dozvěděl, že Fathí strávil na samotce padesát dní. Další dva měsíce sdílel Forútan celu s třiceti spoluvězni. Někteří patřili k sektě baháístů, jiní k al-Kajdě, další k politickým skupinám jako Zelené hnutí, které vedlo protesty proti průběhu iránských voleb v roce 2009 a požadovalo odstoupení prezidenta Ahmadínežáda.

„Když jsem řekl, že jsem křesťan a že jsem opustil islám, rozzuřilo je to,“ vzpomíná Forútan na členy al-Kajdy z jeho cely. „Kamarád z cely mi radil, abych byl opatrný. ‚Tihle lidé tě chtějí zabít!‘ On sám byl ze Zeleného hnutí. Po týdnu jsem s nimi začal mluvit o Bibli. Ptal jsem se jich, proč zabíjejí lidi bombami a zbraněmi. Je to opravdu islám? Začali mluvit o Koránu a já začal mluvit Bibli a po týdnu jsme se spřátelili. To proto, že ve vězení jsme měli společného nepřítele – Íránskou islámskou republiku.“

9. dubna se těžké dveře věznice Evin otevřely. Forútan stál v nich a hleděl ven. Pakliže jej skutečně propouštěli, nevěděl proč. Se zamhouřenýma očima se podíval ke slunci. Strávil ve vězení 105 dní.

*Zpracoval Karel Horák,
(jméno změněno)
redakčně zkráceno*

Představujeme

KMS Křesťané mohou spolupracovat

Příběh Křesťanské misijní společnosti se začal psát těsně po pádu komunismu, a to z iniciativy několika českých křesťanských vedoucích. KMS vyrostla z touhy po spolupráci křesťanů různých církví a z touhy po misi, po proměně společnosti křesťanskými hodnotami. Pastor AC Agapé Český Těšín a člen vedení KMS Jaroslav Šelong o jejím poslání řekl: "Úkolem KMS je pomáhat jednotlivcům i sborům růst v Krista, být mostem ke spolupráci i nástrojem smíření. Spolupracovat s mnoha nádhernými křesťany, kteří chtějí být zajedno, je vzrušující."

Hned v prvním a druhém roce své existence na sebe KMS upozornila shromážděními zahraničních evangelistů s modlitbami za uzdravení a s tisíci účastníků. Psal o nich denní tisk a ani po více než dvaceti letech nevymizela z paměti. Svými barvami a vysokým počtem účastníků upoutaly také mezidenominální Pochody pro Ježíše – na ten první v roce 1992 přišlo na Václavské náměstí v Praze na 5000 lidí. Z počátků příběhu KMS zmíním ještě třetí významnou událost: organizace Billyho Grahama (BGEA) požádala tajemníka KMS Lubomíra Ondráčka, aby u nás KMS organizovala satelitní misie Pro Christ 1993 a Global Mission s Billym Grahamem (1995). Do obou akcí se v Česku zapojily desítky sborů z většiny církví.

Křesťanská konference, která se letos bude konat už popětadvacáté, se stala jedním z nejvýraznějších pravidelných setkávání křesťanů u nás s tradicí již z doby krátce před pádem komunismu. Své těžko zastupitelné místo v církvi získal také měsíčník Život víry s několika tisíci čtenáři, který KMS vydává přes 20 let (www.zivotviry.cz).

KMS iniciovala unikátní Český studijní překlad Bible a založila nadační fond, který s místními sbory různých církví spolupracuje na vysílání misionářů.

Vedle toho existují i méně známé aktivity, které však mají z hlediska KMS nemenší strategický význam. Jde především o iniciativy modlitební, o konference smíření, každoroční modlitební konferenci Mokou, modlitební stráž za poslance Parlamentu ČR a v posledních letech navíc o koordinaci Světového dne modliteb v ČR.

KMS vítala a vítá nové věci. Koncem 90. let k nám uvedla kurzy Alfa, celosvětově patrně nejrozšířenější evangelizační nástroj používaný téměř všemi u nás registrovanými křesťanskými církvemi. Rozvoj Alfy v naší zemi pokračuje překladem rodinných kurzů (Manželské večery od roku 2004, Příprava na manželství od roku 2006, kurzy Výchova dětí

a Výchova teenagerů se připravují). Kurzy Alfa u nás od roku 1997 absolvovalo na 8000 lidí, přibližně desetina z nich uvěřila. Na září příštího roku se plánuje celostátní kampaň kurzů Alfa "Zveme Česko na večeri", do které se má zapojit přes 200 sborů a farností.

V loňském roce k nám seminář KMS uvedl další z celosvětových iniciativ - Místa uzdravení. Ve stovkách měst vznikají v řadě zemí místa, kde mohou nemocní, věřící i nevěřící, přijmout modlitbu doprovázenou pastorační službou.

Činnost KMS je tak rozsáhlá, že ji nelze vměstnat do jednoho krátkého článku. Pro KMS je specifická touha po spolupráci křesťanů a přesvědčení, že společně toho uděláme víc než každý zvlášť. Proto je KMS aktivním členem České evangelikální aliance. Členy KMS jsou čtyři desítky sborů sedmi denominací, řada křesťanských organizací a individuálních členů. "Mám naději, že Bůh dá naší zemi probuzení, a já na něm chci pracovat spolu s ostatními," říká předseda KMS Lubomír Ondráček. "Myšlenka KMS je mi blízká právě tím, že usiluje o spojení sil a využití společného potenciálu."

Tomáš Dittrich, tiskový mluvčí KMS

Slovo lékařky: Jarní únava

Jarní únavou nazýváme stav, kdy se cítíme nepřiměřeně vyčerpaní, malátní, jakoby bez energie. Ne že bychom tyto pocity neměli během celého roku, ale na přelomu jara a zimy jsou tyto potíže intenzivnější a postihují najednou podstatně více lidí, než je tomu v jiných měsících.

Příčinou je zimní období s krátkou dobou slunečního svitu - světlo je potřebné jednak pro tvorbu vitamínu D, který má mimo jiné velký význam pro imunitu a celkovou odolnost organismu, jednak pro tvorbu serotoninu, látky, která má na starosti naši dobrou náladu.

K dalším příčinám patří nedostatek pohybu, čerstvého vzduchu a skladba stravy. V zimě daleko více konzumujeme těžké a ne příliš zdravé potraviny a daleko méně ovoce a zeleninu, což vede k nedostatku vitamínů a jiných důležitých látek.

Důležitým faktorem mohou být i proběhlá infekční onemocnění, která během zimy postihnou skoro každého a jejichž překonávání tělo opět zatíží (zvláště, když se je snažíme „přechodit“).

Jedná se o stav, který dobře znali i naši předkové. Mimo jiné to ilustruje negativní postoj ke svatbám v květnu, což není jen pověra. Po sňatku v této době se rodily děti právě v tomto období a oslabené ženy při porodu často umíraly (svatba v máji – v březnu máry).

A jak se s jarní únavou vypořádat? K hlavním zásadám patří:

· úprava stravy - vynechat těžká a mastná jídla a snažit se o maximální přísun vitamínů hlavně v přirozené formě. V současné době je

i v zimě přístupný poměrně velký sortiment ovoce a zeleniny. Ale je pravda, že uměle pěstovaná zelenina ve skleníku příliš hodnotná (ani chutná) není. Doporučit lze citrusové plody a z našich zdrojů třeba kyselá zelí. Nedostatek vitamínů můžeme nahradit i vitamínovými preparáty, hlavně vitamínem C a D.

· pravidelný pohyb, pokud možno venku. Přispívá ke zlepšení kondice, odolnosti a také nálady. Snažit se využít zimního slunce.

· dostatek spánku a odpočinku. Potřeba spánku je v zimních měsících asi trochu větší než v létě a s jeho nedostatkem se tělo hůře vyrovnává. Únava je i varovným signálem, a pokud své tělo neposlechneme a máme na něj nadměrné nároky jak v rovině fyzické, tak psychické, vyčerpaní se prohlubuje a může vést i k vážnějším následkům.

· nestresovat se :-). Snažit se brát s nadhledem stresy a jiná negativa a dopřávat si pozitivních a radostných vjemů.

Jarní únava by měla během několika málo týdnů odeznít. Pokud tomu tak není, může se jednat o vážnější problém a pak je potřeba tento stav řešit (třeba i s lékařem).

MUDr. Dana Kafková,
interní lékařka

Jak na to

Potřebuji ZHUBNOUT

Moje milé,

chtěla bych vám napsat něco o stravování a o tom, jak trochu stlačit váhu dolů. Na podzim minulého roku jsem absolvovala kurz na snížení hmotnosti a ráda se s vámi podělím o pár pravidel, které jsou při hubnutí, či udržení váhy důležité.

Pravidla jsou v podstatě tři: 1. pravidelnost, 2. pitný režim, 3. rovnovážný příjem a výdej energie

Pravidelnost je správně naplánování jídla. Jíst se má opravdu 5x–6x denně, protože jen tak dochází v organismu k rovnováze.

Co to znamená v praxi: nevynechávat snídani, svačit, obědvat, večeřet ve správnou dobu, čili tak 4 hodiny před spaním. Jíst by se mělo zhruba každé 2–3 hodiny, aby tělo mělo přísun energie. Je nutné se vyhnout hladovění a následnému nárazovému doplnění jídla během večera. Takže i přes den, kdy je to často pro mnoho lidí problém, si cíleně udělejte na jídlo čas. **HLADOVĚNÍ VEDE K OBEZITĚ!**

Pitný režim: říkává se, že hlad je převlečená žízeň, a něco na tom určitě je. Mnoho lidí na dostatek příjmu tekutin zapomíná a já nebyla žádnou výjimkou. Pila jsem tak 8 rozpustných káv denně a maximálně hrnek černého čaje. Naučila jsem se tedy pít „kafíček“ méně a dávat si přes den různé čaje (ideálně bez cukru). V teplých dnech je nejlepší čistá voda, klidně z kohoutku. Ideální jsou 2 litry tekutin průběžně během celého dne.

Rovnovážný příjem energie: Každá žena hubne při příjmu energie 4–6 000KJ za den.

A jak by takové rozložení jídel mělo vypadat v praxi?

Snídani (6–7 hod.) 1250KJ: např. celozrnné pečivo, cottage sýr, vajíčko, tvaroh, jogurt a hlavně zelenina Vlákna (v zelenině a celozrnném pečivu) urychluje hubnutí. Bílkovina (cottage, vajíčko, tvaroh, jogurt) – na zpracování bílkoviny potřebuje organismus energii a to je to, co potřebujeme.

Svačina (9–10 hod.) 500KJ: např. lžíce tvarohu nebo jogurtu a ovoce (tvaroh či jogurt je ta potřebná bílkovina)

Oběd (12–13 hod.) 1750KJ: omezovat přílohy, preferovat nesmažená jídla, hodně zeleniny

Svačina (15–16 hod.) 500KJ: müsli tyčinka, Be-Be sušenka, jogurt

Ovoce už raději ne, je v něm většinou hodně sacharidů a to odpoledne už moc nepotřebujeme.

Večeře (18–19 hod.) 1000KJ: skladba podobná snídani, ideální je zeleninový salát, křehký chléb

Ukázka jídelníčku:

Snídani – celozrnný rohlík se šunkou, 2 listy čínské zelí, 1 vajíčko natvrdo

Svačina – bílý jogurt s ovesnými vločkami posypaný skořicí

Oběd – cuketové kari, tj. dušená cuketa, brambory a rajče

Svačina – müsli tyčinka FLY

Večeře – celozrnná houska, tvarohová pomazánka, šopský salát

Samozřejmě je skvělé mít nějaký výdej energie, nejlépe pohybem. Svižná vycházka v přírodě, plavání, běh, jízda na kole atd.

Lucie Vomočilová

Zeleninové karbanátky - 1 porce

50 g nahrubo strouhaného sýra, 40 g ovesných vloček, 2 stroužky česneku, špetka soli, 50 g cibule, 10 g oleje, 1 bílek, 1 lžička majoránky
Nakrájenou cibuli zpěníme na oleji, přidáme nastrouhaný celer, malé množství vody a 3 minuty dusíme. Potom přisypeme vločky, chvíli vaříme, až vznikne hustá kaše. Necháme zchladnout, přidáme zbývající suroviny, promícháme, tvarujeme karbanátky a pečeme v troubě při 200 stupních 25 min.

Čínské kuře se zelím - 4 porce

celé kuře, 500 g kysaného zelí, 200 g žampionů, sójová omáčka, sůl, drcený kmín, olivový olej

Kuře mírně osolíme a celé i zevnitř potřeme sójovou omáčkou, necháme 20 minut odležet v chladu. Žampiony nakrájíme na tenké plátky, osolíme, přidáme kmín a jemně podusíme na pánvi. Ke konci dušení přidáme zelí, které jsme zbavili přebytečné vody. Vše jemně zalijeme sójovou omáčkou. Tuto směs vpravíme do kuřete jako nádivku. Dáme péct do trouby na 180 stupňů na dobu cca 80 minut, během pečení podle potřeby podléváme. Při redukční dietě konzumujeme pouze prsa bez kůže!

Tuňáková pomazánka

1 konzerva tuňáka ve vlastní šťávě, 1 žervé, 1 lžička křenu (nebo víc podle chuti), kečup podle chuti

Vše smícháme. Ideálně namažeme na celozrnný chléb a ozdobíme zeleninou.

Jarní pomazánka - 5 porcí

250 g měkkého nízkotučného tvarohu, 200 g tofu natural, 100 g papriky, 100 g salátové okurky, 150 g mrkve,

1 jarní cibulka s natí, 100 g červené řepy (vařené nebo sterilované propláchnuté), bílý jogurt na zředění podle potřeby, sůl a pepř

Papriku, cibulku a propláchnutou a okapanou řepu nakrájíme nadrobno, okurku i mrkev nastrouháme na hrubém struhadle. Tofu s tvarohem najemno rozmixujeme. Všechny ingredience pak lehce promícháme, dochutíme solí a pepřem. Pokud je pomazánka příliš hustá, přidáme bílý jogurt podle potřeby.

Vaječná pomazánka - 5 porcí

3 vařené bílky, 1 žloutek, 2 lžíce jogurtu, sůl, pepř, 1 lžička kečupu, 1 lžička hořčice

Vejsce nastrouháme a vše promícháme.

Ozdobené okno

Jaképak květiny si dáte letos do oken? Jestli jste jako já, tak zůstanete věrné osvědčenému a nízkonákladovému NIC. V pátém patře paneláku bez balkonu asi není moc divu. Naštěstí pro okrasu našich měst a vesnic (a moji obživu) ne všechny hospodyňky smýšlejí jako já, a proto se každoročně během pozdního jara objeví v oknech, na balkonech a přede dveřmi domů spousta truhlíků a podobných nádob se sazenicemi rozličných tzv. balkonových rostlin, aby svým dlouhotrvajícím a různobarevným kvetením okrášlily lidské příbytky.

V mém bytě sice balkonovky nenajdete, ale to neznamená, že je nemám ráda. Právě naopak. Mám je ráda moc. Jsou to úžasné rostliny, jsou schopné během relativně krátké doby narůst značné velikosti, vytvořit spoustu zelené hmoty a na ní potom neúnavně kvést po celé léto, a pokud je příznivé počasí často až do pozdního podzimu. A jak si vybrat ty správné právě pro ty Vaše truhlíky?

Nejdříve si řekneme, co a kdy můžete koupit. Zhruba od poloviny března je možno v obchodech, supermarketech apod. zakoupit první sazeničky balkonovek. Jsou obvykle v malých kontejnerech nebo platech o průměru 7cm a méně. Měly by být dostatečně zakořeněné, určené pro víceméně okamžité přesazení do truhlíku. Nezakořeněné řízky nekupujte. V malém kontejneru je jen málo živin a málo místa pro kořeny. Cena bývá nízká a nákup výhodný, je však potřeba počítat s tím, že musíme mít dostatek místa na světlém a teplém místě, kde truhlíky s přesazenými rostlinami umístíme. Ven mohou přijít až „po Zmrzlých“, v případě příznivého počasí koncem dubna. Pokud tedy nemáme místo, kam truhlíky během chladného začátku jara uschovat,

budeme muset počkat na pozdější dobu. Koncem dubna a v květnu již lze koupit narostlejší rostliny ve větších květináčích, které lze zasadit do truhlíku a hned nechat venku a přitom se už nemusíme stydět za to, že truhlíky zejí prázdnotou. Nevýhodou je vyšší cena takovýchto sazenic, ale velkou výhodou ušetření času, práce a místa. Pokud v tuto dobu budete vysazovat malé rostlinky, musíte samozřejmě počítat s tím, že budou potřebovat delší čas na to, aby zakořenily a patřičně narostly. Jakmile malé rostlinky zakoření, začnou přirůstat. Je vhodné delší nerozvětvené přírůstky zaštipovat, docílíme tak založení bočních výhonů a tím i bohatšího růstu do šířky v budoucnosti.

Do čeho sázíme? I když jsem původně z vesnice, kde nebyla nouze o vlastní zeminu, kompost a podobně, v tomto případě doporučuji nešetřit a koupit speciální substrát pro balkonovky. Má několik výhod: je lehký – truhlíky přeci jen musíme přenést občas sem či tam, drží dobře vodu, obsahuje základní vyhnojení – min. pro 2-3 týdny, je čistý – neobsahuje semena plevelů ani škůdce. Substrát můžeme vylepšit a vylehčit např. perlitem – ještě lépe drží vodu. Také je vhodné před výsadbou provést zásobní hnojení – používají se hnojiva pevná, která postupně uvolňují živiny po delší dobu, třeba i po několik měsíců (Substral, Osmocote, hnojiva s rohožkou apod.) Pokud se jedná o hnojiva sypká,

v mícháme je rovnoměrně do substrátu, tablety vkládáme před výsadbou pod kořenový bal rostlinky.

Co se týká nádob, jsou vhodné raději víceobjemové truhlíky s odtokovými otvory. Oblíbené samozavlažovací truhlíky jsou skvělé, ovšem pozor na chladné a deštivé dny. Dlouhé stání v moku a chladu teplomilné balkonové rostliny nemají rády. Může dojít k uhnívání kořenů, což způsobí špatný růst rostlin, případně až jejich uhybnutí.

A jak je to tedy s těmi rostlinami?

Spousta lidí nedá dopustit na staré známé muškáty, ať už převislé, či vzpřímené (já říkám „babičkovské“). A myslím, že pravem. Muškáty jsou úžasně odolné, co se týká stanoviště, snad kromě absolutní výhně, zvládnou při patřičné záливce vše. Někdy jim trvá delší dobu, než narostou a dostanou se do plného květu, zato však na podzim zvládnou i mírný mrazík a dokážou bohatě kvést velmi dlouho. Vždyť loni jsem viděla převislé muškáty u nás v Čáslavi kvést ještě koncem října!

Máte truhlíky ve stínu? Budou se Vám hodit: begonie (hlíznaté i nehlíznaté), fuchsie, převislý bambus, listem okrasné ipomey apod.

Máte truhlíky v polostínu? Můžete si dovolit téměř cokoli. Vše vyšlechtěno od petúnií: petúnie, surfinie, milionové zvonky jednoduché i plné. Dále muškáty, fuchsie, bambus, lobularia, nemesia, balkongold, sanvitalia, převislá slunečnice, lobelka, bakopa apod.

Máte truhlíky na slunci? Můžete mít cokoli z kategorie polostín, jen musíte dávat větší pozor na dostatečnou záливku. A k tomu např. verbeny.

Máte truhlíky na sluneční výhni? Doporučuji osvědčenou scaevolu – vějířovku, případně polední květinu.

Po dobu pěstování rostlin v truhlících pravidelně zaléváme a hnojíme. Zálivka je dle počasí a potřeby rostlin. Zpočátku, dokud jsou rostliny malé a je chladněji, spíš méně, třeba jen 1x za 3-5dní, později v létě za horka při velkém výparu se můžeme dostat na četnost až 1-2x denně. Přihnojování do zálivky přibližně 1x za týden, od 3. týdne po přesazení, zpočátku hnojivy s vyšším obsahem dusíku pro růst zelených částí rostliny, později hnojiva s vyšším obsahem fosforu a draslíku – pro bohatší násadu květů. I při správném pěstování se nám na rostlinách mohou objevit různé škůdci. V tom případě je nutná chemická ochrana nejlépe ihned po zjištění, dříve než se rozmnoží a zasáhnou další rostliny. Nejčastěji jde o mšice, které se mohou

vyskytnout na čemkoli (postřik roztokem Pirimoru, Mospilanu apod.) Na fuchsích se často objevují molice (postřik např. Actelicem). Na rostlinách umístěných v suchu a teple, např. v zastřešených balkonech se může rozmnožit sviluška (postřik roztokem Svilustop). Častou chorobou převážně na petuniích ve druhé polovině léta bývá padlí (postřik roztokem Baycoru).

O balkonových rostlinách by se toho dalo napsat mnoho a mnoho, o jednotlivých druzích a odrůdách, o množení atd. Možná se k tomu vrátíme někdy příště.

Nevím jak Vy, ale já nepřestávám žasnout, jak to Pán Bůh dobře vymyslel s přírodou a i s těmi květinami, jaký mají v sobě skrytý potenciál. Lidé je mohou

šlechtit a křížit a selektovat, aby byly barevnější a vzrůstnější a převislejší a obalenější květy. A když se to potom povede, na trh je uvedena nová odrůda, šlechtitel je pyšný na to, jak ji udělal. Ale on to neudělal. On jen vytříbil tu vlastnost, která tam už byla, ale byla skrytá, aby se stala viditelnou a funkční. Ale kdo ji vymyslel a zakódoval do genofondu, byl někdo úplně jiný.

Přeji Vaším truhlíkům dlouhou životnost, květinám zdravý a bujný růst i kvetení bez konce a všem, kteří budou moci okem spočinout na té nádheře, přeji potěchu srdce, oka i mysli.

Olina Koláčková

Dlouho jsme toužili podívat se do Kroměříže, ale z našeho města je to příliš daleko, tak se to stále odkládalo a odkládalo. Až jednou...

Oblíbila jsem si některé slevové portály, na kterých se dá ledacos velmi výhodně koupit, a tak tam občas nakouknu. Jednou jsem takhle nakoukla na www.slevomat.cz a byla tam nabídka na třídní pobyt v Kroměříži. Napadlo mě, že teď nebo nikdy. Nabídka to byla velmi výhodná.

Ubytování přímo na náměstí v penzionu se soukromým pivovarem, jehož prohlídka byla v ceně. V ceně byla též polopenze, láhev „šampíčka“ na pokoji a hlavně veškeré vstupy. Na zámek, do zámecké věže i do Květné zahrady, platné celé dva dny. Takže jsme si mohli prohlídky rozložit do dvou dnů a pěkně si to užít. I když se vám nepodaří dostat se do Kroměříže takto výhodně, stojí za to ji vidět.

Arcibiskupský zámek je dominantou města a nachází se kousek od náměstí. Původní hrad a pozdější zámek byl sídlem olomouckých biskupů. Podzámecká zahrada stojí určitě za procházku, a to zvláště pokud pojedete s dětmi. Součástí zahrady je totiž i malá zoo. Ale najdete tam i různé stavby. Kolonádu, rybářský pavilon, sochařskou výzdobu.

Hned vedle zámku je arcibiskupský vinný sklep, kde probíhají pravidelné prohlídky i ochutnávkou.

Ze zámku vás do Libosadu, tzv. Květné zahrady, dovedou kovové šipky, které jsou zabudované v chodníku. Připomene vám to dětskou hru na šipkovanou. Celou cestu koukáte na zem, kde je další šipka a kdo ji dříve uvidí.

Dominantou Květné zahrady je kolonáda a rotunda. Bočním schodištěm kolonády můžete vyjít na její terasu. Z té je krásný výhled na celou zahradu a její záhony, které jsou osázené do nádherných ornamentů. Ty oceníte právě jen z výšky.

Malířská a sochařská výzdoba v rotundě čerpala z antické mytologie. Uprostřed rotundy je nainstalováno kyvadlo, které dokazuje otáčení Země kolem své osy.

Zahrada je ojedinělá také tím, že si až do dnešní doby zachovala svou historickou podobu. Proto byla i se zámekem a zámeckou zahradou zapsána na listinu Organizace světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO.

Další památky v okolí, které můžete navštívit:

- Vizovice (zámek)
- Strážnice (zámek, skanzen – muzeum vesnice)
- hrad Malenovice u Zlína
- Velehrad
- Lešná (zámek, zoo)

*Dana Horáková
Foto Horák*

Kuličky

je jaro - pojdme s dětmi ven

Když se podíváme na Ladovy obrázky jara, vidíme zelené louky, stromy zahalené do květů, žlutá housátka, někdy pasoucí se ovečky, ale hlavně děti, které hrají kuličky. Jako dítě jsem kuličky milovala. Hliněné, ty nebyly nic moc, ale žluté a bílé citrony (jeden žlutý byl za pět bílých), to už bylo něco jiného. A což teprve cíněny a duhovky, to byla paráda. Ty jsem dávala do hry jen v posledním zoufalství, když jsem již všechny obyčejné kuličky prohrála a snažila jsem se je vyhrát zpět.

Teď to zní asi jako vzpomínání stařeny. Ale ne, není to tak dávno, kdy mezi skákáním gumy, panákem, čarou a jinými hrami měly kuličky své místo. Nedávno jsem v obchodě viděla znovu sáčky naplněné kuličkami.

Přinášíme proto pravidla „kuliček“ pro ty z vás, kteří již na tuto hru zapomněli. Možná vám dá práci najít v našem betonovém světě kousek hlíny, kde se dá udělat důlek na hru, ale věřte, bude to stát za to.

Byla by škoda, kdyby tato hra byla již jen na Ladových obrázcích.

Luba Šťastná

Kuličky - pravidla hry

Vyhlubte v zemi důlek. Hráči házejí na důlek postupně pět kuliček. Kdo strefí některou kuličkou do důlku nebo má kuličku blíž než ostatní, zahajuje hru. A cvrnká kuličky do důlku tak dlouho, dokud mu padají dovnitř. Když důlek mine, přestává hrát a čeká tak dlouho, až se všichni ostatní vystřídají. Vítězí ten, kdo cvrnkne do důlku svou poslední kuličku jako první. Vítěz získává všechny kuličky, o které se hrálo.

Pozvánka na konferenci

Aglow jsme vám představili v minulém čísle Tabity. Nyní vás chceme pozvat na národní konferenci Aglow, kam se jako každý rok i letos sjedou ženy z různých míst, aby mohly strávit čas v obecenství spolu i s Bohem. Udělejte si čas a přijedte do Nymburka. Oddělte si den a půl a přijedte!

Věříme, že i motto konference vás k tomu vybízí: Vstaň, budu s tebou mluvit.

KONFERENCE
13. - 14.4. 2012
COP, V Kolonii 1804
Nymburk

*Vstaň ...
budu s tebou mluvit*

Hlavní mluvčí: József a Lilla Gere
Lilla je prezidentkou Aglow v Maďarsku a členka evropského výboru Aglow, její manžel József je pastorem sboru v Budapešti

Semináře:
Manželé Uhlíkovi: Modlitba a její moc v dnešní době
Ludmila Hallerová: Doba, ve které žijeme
Marek Prošner: Manželská intimita

Program konference:
Pátek 13.4.: 19:00 – 22:00 hlavní shromáždění
Sobota 14.4.: 9:00 – 12:00 hlavní shromáždění
13:00 – 14:00 semináře
15:00 - 17:30 hlavní shromáždění

Ceny:
konferenční poplatek 200,- Kč
snídaně 50,- Kč, oběd 100,- Kč, lůžko 250,- Kč
Platby zasílejte na účet: Česká spořitelna v Kutné Hoře,
číslo účtu: 441 901 349/0800, var. s.: 42012, konst. s.: 0308

Registrace:
v pátek od 17 hod.
v sobotu od 8 hod.
Přihlášky zasílejte do 6.4. 2012
Nejlépe je přihlásit se online na www.aglow.cz, nebo písemně na adresu Jana Follerová, Nad Elektrárnou 36, 288 02 Nymburk
Informace: Jana Follerová tel.: 608 331 668, 312 312 112

Videozáznam z loňské konference Aglow najdete na Tv7: <http://www.tv7.cz/moje-tv7?vid=1300>

Záznamy ze seminářů a shromáždění jsou na stránkách www.aglow.cz

Setkání skupinek Aglow

Skupinky Aglow se scházejí po celý rok v mnoha našich městech.

V nejbližší době vás srdečně zveme na tato setkání:

- Praha 1 - 23. 3. v 18:00, CB, Soukenická 15 (Robin Harsch)
- Pardubice - 19. 3. v 17:00, Jiráskova ulice (sokolovna), vchod z boku
- Teplice - 30. 3. v 19:00, Chelčického 7
- Havlíčkův Brod - 12. 3. v 18:00, fara ČSSH, Kobzinova (D. Loula)
- Horní Krupá - 11. 3. v 18:00, Obecní úřad (D. Loula)
- Kutná Hora - 29. 3. v 19:00, Trebišovská, býv. MŠ (A. Šelongová)
- Český Těšín - 24. 3. 9:30 - 17:00 regionální setkání, Křesťanské sbory, Mojská

KDE: Křesťanský sbor, Slezská 874, Český Těšín
KDY: 24. 3. 2012
ČAS: 9.30 - 17.00

TÉMA: Bůh uzdravuje
SEMINÁŘE: Láska bez hranic: Dana Zuběáková
Láska s hranicemi: Rozita Meřová

Nutná registrace!
Posílejte své přihlašovací údaje na kontaktní email.
Registrační poplatek 100 Kč - platba na místě.

tereza.simikova@kcmojska.cz

Tomáš Graumann vypráví: Nenávist k Židům na vlastní oči

Pamatuji si, jak mne a bratra jednou maminka vzala v Brně do divadla. Najednou se ozvaly podivné zvuky a do zástupu čekajícího před divadlem vtrhli nacističtí vojáci. Tloukli lidi hlava nehlava a sráželi je k zemi. Pak svoji zuřivost vybíjeli na židovských obchodech. Ničili výkladní skříně, fyzicky napadali Židy i Čechy, kteří se jim snažili pomoci. Matka nás uchránila svou duchapřítomností. Rychle nás zatáhla mezi dveře bočního vchodu divadla, kde jsme celou tu hrůzu přečkali. Potom jsme raději honem spěchali domů. Bylo to strašné.

To se psal rok 1938

Dnes je rok 2012 a otázka antisemitismu je stále aktuální.

Jestliže si také myslíte, že antisemitismus je nákaza, která znovu ohrožuje civilizaci, přijďte a připojte se tak k těm, jimž to není jedno.

22. dubna 2012

POCHOD DOBRÉ VŮLE
Nám. Franze Kafky
od 13,30 hodin

SHROMÁŽDĚNÍ

Valdštejská
zahraďa
od 15 hodin

Pod záštitou 1. místopředsedy Senátu
PČR Přemysla Sobotky a primátora
hl. m. Prahy Bohuslava Svobody
pořádá Mezinárodní křesťanské
velvyslanectví Jeruzalém - česká
pobočka (ICEJ)

www.vsichnijsmelidi.cz

Kulturou proti antisemitismu a neonacismu

**K triumfu zla postačí,
když slušní lidé nebudou dělat nic.**

Napsali o nás

Časopis pro ženy se nemusí jmenovat jenom Vlasta, jméno Tabita je také krásné, vykládá se jako "gazela". Tak ať už máte nožky jako gazela... nebo jako Vlasta..., uložte je pohodlně před sebe a začtěte se.

Možná se k vám, maminky, dostala zpráva o tom, že vychází nový internetový časopis Tabita, časopis pro ženy zcela v elektronické podobě. Čtíva určeného ženám je jistě na trhu velká spousta, ale většina nabízí buď drby o celebritách, fotky oblečení a vybavení domácnosti za tisíce nebo reklamy na kdejaké zboží. Sem tam se najde i zajímavý životopis nebo fejeton, ale musíte vědět kde je najít, vědět, jestli mají pisatelé co říct a jestli to čtení nebude jen ztráta času. Vyplatí se také pečlivě oddělovat zrna od plev, když různí rádobyodborníci radí třeba jak utajit nevěru, nakupovat ve velkém na úvěr nebo někomu lhát...

Časopis Tabita má záměr nabídnout něco jiného – chce být čtením pro ženy, které ve svém životě chtějí slyšet Boží hlas a křesťanský žít...

Pravda, ne všechno je prvotřídně napsané, články mají různou úroveň a neosloví vás zřejmě všechny, ale máte jistotu, že vás nepohorší.

Pokud hledáte chvíli oddechu se šálkem dobrého čaje a zajímavým čtením, může být pro vás Tabita velice příjemnou společností.

Článek Nový časopis pro ženy v rubrice Tipy/Kafemlýnek, Radio Proglas, I. Kintrová

Napsali nám

Ve vysílání Radia Proglas má svoje místo i pořad pro maminky s dětmi na rodičovské dovolené - jmenuje se Kafemlýnek, v jeho rámci se zabýváme tématy výchovy, vztahů a vůbec života v rodinách. Prioritou jsou pro nás křesťanské hodnoty, rádi představujeme dobré aktivity, knihy, časopisy hry a nebo filmy určené ženám či rodinám s dětmi. V rámci vysílání jsme také představili časopis e- Tabita a to 13/12 2011.

Přejeme Tabitě, aby vycházela stále dál. Irena Kintrová

Milá "e-Tabito"

dostala jsem Váš časopis od jednoho bratra a mooc se mi líbí. Je to krásné čtení, jiné než je televize, rozhlas . . . Jsem v duchodu. Prosím, je-li to možné, pošlete mi Váš časopis, je z něj teplo na duši. Jako čistá studánka se stříbrnou vodou . . .

Posílám Boží požehnání, aby se Vám práce pořád dařila, a děkuji Vám.

Dopis od čtenářky

Kateřina Supiková

VDOVA ZE SAREPTY

Déšť zamčen
klíčník Baal bez klíčů
syn v komatu hladu
a
cizinec
žádá naše poslední sousto

Rozum zůstává stát
ale víra vykročí
ze smrti
do života

*Příběh vdovy ze Sarepty najdete v bibli.
Je zapsán v 1. Královské, kapitola 17, verše 9-16.*